

at betale prisen, for hr. Holger K. Nielsen ved forhåbentlig, at høj inflation betyder, at det er dem, der har en stor formue og især megen fast ejendom, der høster gevinsten. Det er ikke arbejdsmanden, og det er ikke ham eller hende ved samlebåndet, men det er dem, der kommer til at betale for den høje inflation.

Jeg synes efterhånden, at vi efter 10 års økonomisk-politiske erfaringer og efter 7 års økonomisk politik, som jeg har haft hovedansvaret for sammen med mine kolleger i den danske regering, nu er nødt til at sige til hinanden: Hverken høj inflation eller devaluering er vejen til, at dette samfund kan fortsætte ad den stabile linje. Det er regeringens stabile kurs, der har bragt Danmark i toppen i Europa, når det gælder beskæftigelse, kamp mod arbejdsløshed og styr på de sunde offentlige finanser. Det er det, der er erfaringen, og det synes jeg vi skal huske.

Med hensyn til den fælles valuta er det igen vigtigt, at vi får talt ud om den. I 1992, da vi stemte om Maastrichttraktaten, tog vi ikke stilling til den, eller rettere: Vi sagde: Det er en forudsætning, at Danmark ikke deltager i den tredje fase af ØMU'en, altså den fælles valuta. Den undtagelse videreførte vi i en ny, men bekræftende form, da vi stemte i 1993, så vi fik de fire undtagelser, som vi stadig har.

Lad os nu holde fast: Det er en kendsgerning, at da vi stemte i 1992, stod vi – og det fremgik også klart – uden for den tredje fase af den fælles valuta, og da vi stemte i 1993, stod vi også udenfor. Det er der ikke nogen grund til at diskutere, det er jo kendsgerningerne.

Til hr. Frank Dahlgaard må jeg sige, at der er konkrete målsætninger nu. Det er jo sådan, at hvert år skal hvert enkelt medlemsland inden for Det Europæiske Fællesskab sætte sig nogle konkrete mål, som de naturligvis skal stå til regnskab for, når de mødes næste gang.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen hvad er det for konkrete mål? Hvad er det for tal, der er tale om? Den tidligere socialdemokratiske økonomiminister, Ivar Nørgaard, som altså ikke vil være med til euroen af hensyn til beskæftigelsen, siger, at det var passende, hvis man fra EU-systemets side sagde: Vi kan ikke acceptere en arbejdsløshed over 4 pct., så skal der gribes ind.

Nu taler statsministeren om, at de enkelte lande skal sætte sig nogle mål. Det har jeg ikke hørt noget om, selv om jeg sidder i Europaudvalget. Jeg har ikke læst andet i disse mængder

af papir end en gang uforpligtende, luftig snak, hvorimod når det gælder det andet med priserne, statsunderskuddene og pengemængden er der pligt til at gribe ind, når der overskrider nogle grænser.

Der er jo ikke balance i det her. Det er jo derfor, enhver anstændig socialdemokrat bliver betænkelig, og statsministeren ved jo godt, at han også i sin egen folketingsgruppe har nogle, der synes, at det her er der ikke balance i, når det gælder hensynet til beskæftigelsen. Helt ærligt: Er det ikke sådan, det forholder sig?

Holger K. Nielsen (SF):

Beskrivelsen er forkert, må jeg sige til statsministeren. Ved Maastrichtafstemningen i 1992 var der en protokol, som sagde, at spørgsmålet stod åbent for den danske befolkning frem til 1996, og i 1993 tog vi stilling ved at sige nej. Det gjorde vi ikke i 1992, da stod spørgsmålet åbent, men i 1993 sagde vi nej til den fælles mønt. Det er den store forskel, og derfor betød undtagelsen noget, i hvert fald for os. Men jeg kan forstå, at det gjorde den ikke for statsministeren, og det synes jeg er pinligt og bemærkelsesværdigt at høre her i dag.

Med hensyn til arbejdsløsheden er vi da fuldstændig enige om, at det er en fordel, at man har både en lav inflation og en lav arbejdsløshed. Vi er også enige om, at der er mulighed for, at man kan opfylde begge målsætninger, og det er den danske udvikling de sidste år jo også et meget godt eksempel på. Men problemet opstår jo, hvis der bliver en modsætning mellem inflationsbekæmpelse og bekæmpelse af arbejdsløsheden, og så er det bare, vi siger, at så ligger det i filosofien bag ØMU'en, at det er inflationsbekæmpelsen, der er det vigtigste, og det er altså et problem – ikke mindst for en socialdemokrat.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg må sige til hr. Holger K. Nielsen, at det er jeg ikke enig i. Jeg er igen nødt til at sige, at det var sådan, man tænkte for 20-30 år siden.

Der opstår ikke nogen modsætning mellem bekæmpelse af høj inflation og høj arbejdsløshed. Sådan gribes tingene ikke an i dag. Tingene gribes an på en helt anden måde. For det første: Et systematisk samarbejde mellem landene for at undgå høj inflation og sikre høj beskæftigelse. For det andet: Hvis arbejdsløsheden stiger i dette land, er det en gammeldags opskrift at tro, at så skal vi bare give hinanden